

roligt tog Plads ved Siden af en tyk Bonde-
mand i det ene Hjørne af den i Forvejen tæt
pakkede Stol.

Den eneste i hele Kirken, der hverken havde
lagt Mærke til den fremmede Mand eller til den
Opsigt, hans Ankomst vakte, var Provst Tønnesen.
Da han havde sluttet Indledningsbønnen, tog han
fat paa Alterbogen og gav sig til at oplæse
Dagens Tekst. Idet han samtidigt hævede Stem-
men, sporedes der i den en mørk, dirrende
Underklang, der mindede om en sig langsomt
nærmende Torden.

Derimod havde Hjælpelærer Johansen straks
opdaget den mærkelige Uro i Forsamlingen, og
da han ved at stikke Hovedet ud af sin lukkede
Stol fik Øje paa den fremmede, rejste alle hans
krøllede Lokker sig ret op i Vejret som en
Haandfuld Spaaner. Med et forfærdet Blik saa'
han op paa Provsten, som om han vilde give
ham et Tegn. Men Tønnesen vedblev uforstyrret
med sin Oplæsning, og da denne var færdig,
pudsede han atter Næsen, saa det gav Genlyd fra
alle Hjørner af Kirken, stemmede derpaa bægge
Hænderne mod Prækestolens Kant og begyndte
at tale.